
Pro memoria – Orpheus

Baka István

Vadszőlő

Arszenyij Tarkovszkij emlékének

Mint házfalat a vadszőlő, befut
És összetart az emlékezetem;
Vagyok, mert voltam, s ennyi épp elég –
Akkor nyitom, ha becsukom szemem.

Ha kifelé bezárul minden út,
Itt legbelül lesz tágasabb a tér:
Puszták, hegyek, melyekre úgy borul
A menny, mint óriás lapulevél.

Felkél a Nap s lenyugszik; városok
Sötét utcáin árnyak kóborolnak;
Mind ismerős, és náluk, aki él,
Nem élőbb, és nem holtabbak a holtak.

Ki megszólított egykor, már örök
Megszólítás és ifjuság marad,
Míg össze nem roppannak falaim
Vadszőlő-terhű éveim alatt.